

Artikel voor Huang Ti

Toyohari in de praktijk

In de Huang Ti zijn de afgelopen jaren enkele malen artikelen verschenen over de Japanse acupunctuurstijl Toyohari. In dit artikel wil ik vooral ingaan op hoe ik het werken met Toyohari heb ervaren in de praktijk.

Sinds 2000 wordt in Amsterdam jaarlijks de 1-jarige Toyohari opleiding gegeven. Ik heb de opleiding in 2000 afgemaakt en werk sindsdien in mijn praktijk uitsluitend met deze stijl. Wat maakt deze vorm van acupunctuur nu zo anders als de TCM die op de meeste Nederlandse opleidingen wordt gedoceerd?

Er zijn een aantal belangrijke verschillen met TCM.

Toyohari is een vorm van Meridian Therapy, waarin wordt uitgegaan van het herstellen van de balans in de meridianen, niet zozeer de organen. Als de meridianen in balans zijn, zal het lichaam herstellen. Gewerkt wordt vooral met de 5 fasen en Yin Yang relaties tussen de meridianen. Niet zozeer met organen en de syndromenleer, die voornamelijk afkomstig zijn uit de kruidengeneeskunde.

Er wordt gebruik gemaakt van een heel scala aan zeer verfijnde en precieze naaldtechnieken, afhankelijk van de soort actie die je wilt verkrijgen. Al deze technieken zijn veel oppervlakkiger dan de gebruikelijke diepere insertie in de TCM. Patiënten verdragen deze vorm van acupunctuur zeer goed en er is nooit sprake van aversie tegen de naalden, nadat mensen ze eenmaal gevoeld hebben. Patiënten vallen regelmatig op de behandeltafel in slaap.

Wat ik persoonlijk het prettigst vind aan Toyohari is de helderheid van het systeem. In een aantal stappen wordt elke behandeling opgebouwd. Allereerst worden de Yin meridianen in balans gebracht door gebruik te maken van de verschillende (Ko en Shen)cycli in het 5 fasen systeem. Daarna de Yange meridianen. Daarmee is de “roottreatment” gedaan. Vervolgens worden verschillende zones van het lichaam(b.v. hals/nek/lies) in balans gebracht als ondersteuning van de roottreatment. Daarna kan er nog een scala aan symptoombehandelingen worden ingezet.

Diagnostisch zijn de pols en de buikpalpatie zeer belangrijk en er is dan ook veel aandacht voor het aanleren hiervan. De veranderingen in de pols tijdens de naaldtechnieken worden ook telkens gecontroleerd om na te gaan of de technieken de juiste veranderingen in de patiënt teweeg brengen. Zo is het mogelijk al tijdens de behandeling de gevolgde strategie te controleren en aan te passen. Je sluit dus pas een behandelstap af(b.v. behandeling Yin meridianen) nadat je op de pols en buik hebt gecontroleerd of je voldoende positieve verandering hebt bewerkstelligd. Op die manier ga je verder met elke stap. Zo weet je dus ook precies op welk vlak er eventueel nog iets aan schort. Misschien was ik erg slecht in TCM maar dat vond ik een van de lastigste dingen. Uitvinden waarom een behandeling al dan niet goed was gegaan. Soms had ik een uitstekend gevoel na een behandeling maar bleek bij het volgende consult dat de patiënt zich slechter had gevoeld en soms ook het omgekeerde. Ik had nauwelijks criteria om vast te stellen welk deel van de behandeling of welke beslissing niet goed was geweest. Was mijn diagnose verkeerd, de puntkeuze, of de gebruikte technieken? Had ik teveel of te weinig gedaan? Vaak wist ik het niet. Er waren te veel variabelen om dat duidelijk te krijgen. Ook als je met meerdere acupuncturisten een patiënt bespreekt, krijg je evenveel diagnoses. Vaak natuurlijk wel gedeeltelijk overlappend, maar elke acupuncturist maakt zijn eigen afwegingen hierin. Doordat bij Toyohari de behandeling zo duidelijk in

stappen verdeeld is en elke stap is te controleren aan de hand van de pols en de buik kun je elk onderdeel zeer precies evalueren, en eventueel aanpassen voordat je verder gaat. Omdat je bij elke stap kijkt wat er bij de patiënt in kwestie nodig is, blijft het een zeer individueel systeem. Geen twee behandelingen zijn gelijk, hoewel je wel altijd hetzelfde stramien volgt.

Een ander punt wat mij zo enthousiast maakt over Toyohari is het systeem van oefenen. Beginnende in de opleiding en daarna voortgezet in oefenbijeenkomsten wordt er op een specifieke manier geoefend. De zogenaamde Kozato methode. Die bestaat er uit dat je oefent in groepjes van tenminste 3 personen, maximaal ongeveer 5. 1 persoon ligt op de behandeltafel als patiënt, 1 persoon doet de behandeltechnieken en 1 voelt de pols. Zowel de patiënt als de persoon die de pols voelt geeft de behandelaar feedback tijdens de technieken. Zo krijg je stap voor stap feedback op hetgeen je aan het doen bent en heb je een uitstekend instrument om je technieken te verbeteren. Beginnende bij de diagnose, door de puntkeuze, puntlokalisatie en vervolgens de naaldtechniek. Tevens kun je op die manier toetsen hoe “geldig” je diagnose is. Als op een gegeven moment met drie acupuncturisten exact dezelfde diagnose stelt is dat niet alleen een opsteker voor je eigen diagnosekwaliteiten, maar ook voor het systeem, dat blijkbaar helder overdraagbaar is.

Het unieke is dat dit dus de rest van je leven kan doorgaan en niet alleen tijdens de opleiding wordt gedaan. Er worden binnen de Toyohari vereniging zeer regelmatig bijeenkomsten gehouden waarin er op deze manier wordt geoefend. Ik vind dit voor mijn diagnostische en behandelvaardigheden van onschatbare waarde. En dit is niet alleen een individueel proces, maar de hele groep Toyohari-beoefenaars wordt op deze manier steeds beter. Ik vind het zeer stimulerend om onderdeel te zijn van een continu leerproces.

Voordat ik acupunctuur ging studeren, was dit wat ik er ongeveer van had verwacht. In de eerste 2 jaar van mijn opleiding was de 5 fasenleer ook zeer belangrijk, hoewel dat op die opleiding nooit praktisch is uitgewerkt. In het meer praktische latere deel van mijn opleiding werd in ene omgeschakeld naar de syndromenleer, waarbij plotseling de 5 fases uit het oog werden verloren. Dit vond ik erg jammer omdat de schoonheid van de 5 fasentheorie mij altijd zeer heeft aangesproken. Toyohari maakt hier op een zeer duidelijke en praktische manier gebruik van.

Kortom, ik heb er geen moment spijt van gehad dat ik met dit studieproces ben begonnen en ik hoop er nog de rest van mijn praktijkjaren mee verder te gaan.

Leon d'Oliveira